

כ"ה סיון ה'תשע"ה 12.6.15

מגזין מס' 333

שבת פרשת שלח/מברכים חודש תמוז

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

החייך כסנא

יציאת מצרים ברוחניות – חלק ד'

מפתח כל המפתחות

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב קלב

עבודת האדם לצאת מרגילותו לטובת תיקון עצמו, הוא כלי עבודה חשוב מאין כמוהו - 'מפתח קסמים' - שבכוחו לפתוח את כל סוגי המנעולים שבכל תחום מתחומי החיים... כל שמוטל עלי הוא 'להוריד את ראשי' מול כללי החיים (הפרושים לפני כל אחד ואחת מאתנו בכל פינה מפינות החיים, ממש מתחת לאף) וללמד עצמי לשרת אמיתתם, כגון לטפח מחיל אל חיל את יכולתי להיות בן זוג, הורה, חבר וכו' וכו'.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור ידופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:00 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:30) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש תמוז

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'שלח', מכריזים: המולד יהיה בליל רביעי, שעה 2 לפנות בוקר, 55 דקות 61 חלקים. ראש חודש סיון ביום שלישי הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידיו, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומייחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"
מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בעניני נר מצוה ותורה אור.

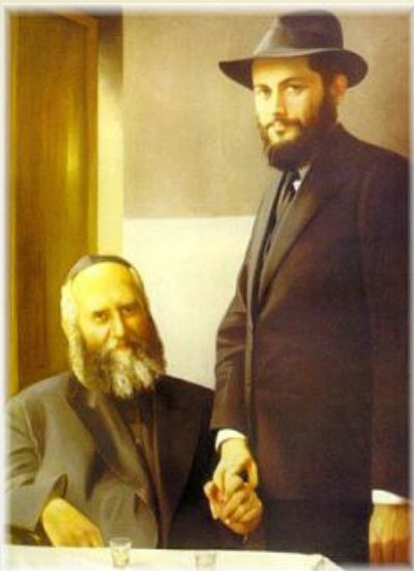
אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצ'ים' אלא ידרוש...

חודש תמוז - החודש הרביעי למניין החודשים מיציאת מצרים (- שבחודש ניסן), והעשירי למניין חודשי השנה מבריאת העולם בראש השנה (- שבחודש תשרי). מזלו של החודש סרטן על שם מערכת כוכבים דמויית סרטן הנראית בשמים בחודש זה, ומשום התרבות סרטני המים בשל החום הכבד השורר בימים אלה.

הרבי מליובאוויטש עם חותנו הרבי הריי"ץ

כ"ח סיון

ביום כ"ח סיון תש"א (1941) ניצלו מציפורני הנאצים יימח שמו - רבי מנחם מענדל שניאורסון (לימים הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו) ורעייתו, בהגיעם לחוף מבטחים בארצות הברית. מבצע ההצלה התנהל על ידי חותנו, אדמו"ר הריי"צ (הרב יוסף יצחק), שלא נח ולא שקט עד אשר עלה בידו לחלץ מאירופה הכבושה את מי שנועד להיות מנהיגה הרוחני הבא של יהדות העולם. מיום זה, המהווה נקודת תפנית במפעל הפצת היהדות בכלל ומעיינות החסידות 'חוצה' בפרט, החלה בדורנו תנופה אדירה בסדר גודל עולמי, שלא נראה כמותו בכל דברי ימי עמנו, בענין קירוב לב ישראל לאביהם שבשמים.

ימים ואירועים מיוחדים בחוץ תמוז

להלן הימים המיוחדים שבחודש תמוז, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

י"ב - י"ג תמוז - שחרורו הגמור ויציאתו לחופשי של אדמו"ר הריי"צ. בי"ב בתמוז תרפ"ז הודיעוהו כי בוטל עונש הגלות שהוטל עליו, ולמחרת, בי"ג תמוז, שחררוהו בפועל ויצא לחירות.

י"ז בתמוז - יום צום ותענית, בו מתענים ישראל מפני הצרות שאירעו בו, על מנת לעורר הלבבות לדרכי התשובה. מיום זה מתחילים ג' השבועות - ימי 'בין המיצרים', הנמשכים עד ליום בו חרב בית המקדש, בט' באב.

ג' תמוז - יום ההסתלקות (ההילולא) של כבוד קדושת אדמו"ר מנחם מענדל שניאורסון, הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו. יום הצלתו של אדמו"ר הריי"צ בשנת תרפ"ז (1927) מעונש המוות שריחף על ראשו "בעוון" הפצת היהדות ברוסיה. ביום זה בוטל פסק דינו למיתה והומר לעונש של שלוש שנות גלות. ביום זה העמיד יהושע בן נון את השמש והירח (שלא אספו אורם משך שלושים ושש שעות) כדי לסייע לישראל במלחמתם בגוים ככתוב: "שמש בגבעון - דום! וירח בעמק אילון!".

הסיפור השבועי

החוב שולם

שמע ר' מנחם מענדל מקוסוב כי רבו, הצדיק רבי פייביש מזבריאזא, עומד לשבות בעיר סקולי, ונפשו חשקה לעשות את השבת בצלו. עני היה, וכסף לשכור עגלה לא נמצא בכיסו, על כן יצא לדרכו ברגל.

ביום חמישי לפנות ערב הגיע ר' מנחם מענדל לפונדק דרכים באחד הכפרים, עייף מעמל הדרך ורעב. ביקש ללון בפונדק ולשבור את רעבונו. "שמע נא, אחי", אמר לו הפונדקאי היהודי, "מיטה אציע לך בשמחה, אך ארוחה לא אוכל להגיש לך, שכן הלחם אזל וגם מזון אחר אין".

התעניין ר' מנחם מענדל במצבו של הפונדקאי ושמע מפיו על מצוקתו הגדולה. "המזל חדל מלהאיר לי פנים; עוברי אורח ממעטים לאחרונה לפקוד את המקום; ילדיי לובשים בלויי סחבות ומתהלכים רעבים, ואין בידי אפילו לפרוע את דמי השכירות של הפונדק", תינה האיש.

כאב ר' מנחם מענדל את מצב מארחו וחיזקו בדברי תקווה וביטחון בה'. המחשבות על כך הוסיפו להטרידו גם לאחר שכבר עלה על משכבו. כל הלילה לא הצליח לעצום עין.

בבוקר נפרד לשלום מהפונדקאי ויצא להמשך דרכו. לאחר כברת דרך קצרה הבחין בעגלה רתומה לשני סוסים, המסיעה יהודי שעל פי צורתו נראה עשיר. "לאן, ר' יהודי?", הקדים ופנה הלה אל ר' מנחם מענדל.

"לרבי מזבריאזא!", נענה.

"אם כן עלה והצטרף אליי!", זירזו היהודי.

ר' מנחם מענדל לא מיהר לעלות. לאחר הרהור קל אמר: "לא אצטרף אליך אלא אם כן תיתן לי עשרים רייניש כסף".

הביט בו העשיר בתדהמה. "לא זו בלבד שאני מציע לך

להצטרף אליי, חינם אין כסף, אתה עוד תובע ממני תשלום על כך?!", הקשה. כעבור רגע נוסף אמר: "ובכן, אתן לך נדבה, אבל לא בסכום המופרז שביקשת!".

ר' מנחם מענדל נשא אליו זוג עיניים טובות. "האמן לי, לא למעני ביקשתי זאת, אלא לטובת אחרים וגם... לטובתך".

היושב בעגלה נתן בר' מנחם מענדל עיניים משועשעות משהו. "וכי איזו טובה תצמח לי מכך, מלבד מצות צדקה?", שאל.

"העתיד לוט בערפל ואיש מאיתנו אינו יודע מה ילד יום", פלט ר' מנחם מענדל.

התרצה העשיר והוציא מכיסו עשרים רייניש כסף. לאחר שנטל מידיו את הכסף, הפציר בו ר' מנחם מענדל להפנות את הסוסים לאחור ולשוב עמו לפונדק. "בוא וראה במו עיניך איזו מצוה גדולה קיימת", אמר לו. העשיר הסכים.

בהגיעם לפונדק מסר ר' מנחם מענדל את הכסף לפונדקאי. "לך ופרע את חובך והיתרה תהיה לך ולמשפחתך". לאחר מכן פנה אל העשיר ואמר: "מצוה גוררת מצוה; הבה נתפלל כאן שחרית ובינתיים תן לעגלון כסף כדי שילך ויקנה לכולנו אוכל לסעודת שחרית". עשה העשיר כדברי ר' מנחם מענדל.

בטרם המשיכו בדרכם קירב ר' מנחם מענדל את פיו לאוזנו של הפונדקאי ולחש לו דבר מה. לאחר מכן הצטרף לעשיר ויחדיו נסעו ובאו לזבריאזא. בהגיעם לבית מדרשו של הצדיק, היה המקום הומה מאדם. פתאום נשמע קולו של הרבי קורא אליהם – "פנו דרך לעושי המצוה!".

"המתן רגע", אמר הרבי לעני ומיהר לרשום מילים אחדות על נייר שקיפל והושיט לו. "סע לכתובת פלונית, מסור זאת לידי סוחר פלוני וה' יהיה בעזרך", אמר לו הרבי. "הגיע הזמן לפרוע את החוב", היו חמש המילים שרשם הרבי על הנייר. "הבאת לי מכתב מהרבי מקוסוב!", אמר שאל הסוחר אף בטרם מסר לו העני שבפתח ביתו את המכתב.

"נכון!", השיב לו העני המבולבל, "מניין לך?!", "מפני שהלילה הופיע אצלי בחלום ואמר לי כי הגיע הזמן לפרוע את החוב", ענה הסוחר. "על איזה 'חוב' אתה מדבר?! לאיזה 'חוב' התכוון הרבי במכתבו?!", השתומם העני.

הכניסו הסוחר לביתו, האכילו והזכיר לו נשכחות. או אז נתבהרה התמונה והכול נעשה לפתע מובן. "כעת ניסע שנינו אל הרבי וככל אשר ישית עליי, אתן לך!", הודיע הסוחר חגיגית לעני. ואמנם כך היה. יחדיו נסעו לקוסוב וכשיצאו מחדר הצדיק איש מהם לא היה עוד עני.

הרבי קיבל את השניים במאור פנים והושיט להם יד חמה לשלום. "האם הדרכת אותו כיצד לנהוג בעתיד?", שאל הרבי סתומות את ר' מנחם מענדל. "הדרכתי", ענה התלמיד. "והוא קיבל עליו?", שאל שוב הרבי. "כן", השיב ר' מנחם מענדל.

חלפו שנים שבמהלכן אירעו דברים רבים ולא מעט שינויים ותמורות. ר' מנחם מענדל התפרסם בינתיים בתור "הרבי מקוסוב". מזלו של הפונדקאי שב להאיר לו פנים והוא התבסס בעסקיו וראה בהם ברכה רבה. לעומת זאת, העשיר איבד את נכסיו בכמה עסקאות כושלות עד שנעשה עני המחזר על הפתחים.

יום אחד הגיע זה לקוסוב, בחברת עניים נודדים. "אבוא אל הרבי ובוודאי אזכה ממנו למטבע הגון", הביע את תקוותו לפני חבריו. אך דרכו רגליו על מפתן חדרו של הרבי ומיד הכירו רבי מנחם מענדל. העני לא הצליח לזהות ברבי את החסיד שהסיע בעגלתו לפני שנים.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת בהעלותך

שילוח המרגלים

משה רבנו ממנה את שניים עשר נשיאי השבטים לצאת לתור את ארץ כנען טרם כיבושה על ידי בני ישראל. הוא מצוה עליהם לבחון את איכותה וטיבה של הארץ המובטחת ואת חוזקם של העמים היושבים בה.

המרגלים מוציאים דיבת הארץ רעה

המרגלים תרים את הארץ במשך ארבעים יום, וחוזרים כשבידיהם פירות ענק המעידים על טיב הארץ. הם מספרים אמנם כי הארץ "זבת חלב ודבש", אך בפיהם גם דברים קשים על עוצמת העמים היושבים בארץ באמרם כי הארץ 'אוכלת יושביה'. מסקנת המרגלים (מלבד כלב ויהושע) היא: "לא נוכל לעלות אל העם, כי חזק הוא ממנו". כלב בן יפונה הוא היחיד מבין המרגלים המכריז בקול צלול כי בכח בני ישראל לנצח את יושבי הארץ ולכבשה. גם יהושע מצטרף אליו, אך המרגלים והמון העם אוטמים אזניהם משמוע.

בכי של חינוך ועונשו

העם מקבל את דברי המרגלים, ופורץ בסערת בכי של אכזבה ומרי. יהושע וכלב (בגיבוים של משה ואהרן) מנסים לשכנע את העם כי הארץ טובה וכי על ישראל לבטוח בה, אך המתלוננים בזעמם כמעט קמים עליהם לרוגמם באבנים. אלא שלפתע מופיע עמוד הענן באוהל מועד, והקב"ה משמיע באוזני משה דברים קשים אודות קטנות אמונת העם, ומציע להמיתם בדבר ולהוציא

תחתם ממשה עם חדש גדול ועצום. משה מתנגד נחרצות ופותח בתחנונים לפני ה' ומבקשו כי ייסלח לעם ישראל. בין דבריו הוא טוען כלפי שמים "ואמרו הגויים... מבלי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם, וישחטם במדבר". ה' מתרצה לתפילת משה באומרו "סלחתי כדברך", אך נשבע אשר גזירה היא מלפניו כי ימותו במדבר כל בני דור המרגלים (כל הגברים שבשעת 'בכיית החינם' כבר מלאו להם עשרים שנה). רק בניהם, אנשי הדור הבא, יזכו להכנס לארץ המובטחת, וגם זאת רק לאחר ארבעים שנות הנדודים שעוד נכוו להם במדבר - שנת נדודים כנגד כל יום מארבעים ימי ריגול הארץ. באותה שעה נענשים המרגלים, פרט ליהושע בן נון וכלב בן יפונה, ומתים מיד במגיפה קשה.

חטא המעפילים לעלות אל ראש ההר

בני ישראל בוכים ומתאבלים על הגזירה. אך עד מהירה מתכחשים חלק מן העם לגזירה האמורה ביוצאם מיד בכיוון הארץ לכבשה, בניגוד להוראת משה שמזהירם לבל ימרו את פי ה'. בעוד הם מתעקשים להמשיך ולהתקדם לבדם, יוצאים כנגדם העמלקי והכנעני יושבי המקום ומכים בהם עד חורמה.

מצוות הארץ

על פי ציווי ה' מלמד משה את בני ישראל מצוות שיתחייבו בהן מיד עם כניסתם לארץ המובטחת:

שגגת הסנהדרין והיחיד – וכפרתם

באם טעו גדולי ישראל והורו לעם בשגגה על האסור כי מותר הוא, יהיה עליהם להקריב פר אחד לעולה ושעיר עיזים לחטאת לכפרת שגגתם ושגגת העם. השוגג בעבודת כוכבים יחוייב לכפר על שגגתו בהבאת קרבן עיזה בת שנתה. המזיד או המגדף (כלפי שמים) – חייב מיתה.

דין המקושש בשבת

בני ישראל מוצאים את 'אחד העם' מקושש עצים ביום השבת בניגוד לציווי התורה. אלא מכיון שעדיין לא פורש דינו של העובר על איסור זה, הרי שלפי שעה נעצר האיש במשמר עד אשר יפורש דינו. הקב"ה מצוה להמיתו בסקילה על ידי כל העדה מחוץ למחנה.

מצות ציצית – תזכורת לקיום מצוות ה'

ה' מצוה להטיל פתילים שזורים, הנקראים ציצית, בכל בגד שיש בו ארבע כנפות. בין פתילי הציצית פתיל אחד צבוע תכלת. הציצית תהיה לבני ישראל כמגן מפני העבירות בהזכירה להם תמיד אודות קיום מצוות ה', וקדושים יהיו בזה לה' המוציאם מארץ מצרים.

שיעורי המנחות והנסכים לכל קרבן וקרבן

כשיביאו למקדש קרבן מכל סוג – עולה או זבת, נדר או נדבה, מן הבקר או מן הצאן – יהיה עליהם להביא גם מנחות ונסכים בשיעור קבוע [התורה נוקטת במידות הנוהגות באותם ימים: מידת עשרון לחומרים יבשים (גרגרים, קמח, סולת וכדומה) ומידת הין לנוזלים].

לקרבן מן הכבשים: עשרון אחד סולת מעורב ברבע הין שמן למנחה. רבע הין יין לניסוך.

לקרבן איל: שני עשרונים סולת מעורבים בשליש הין שמן למנחה. שליש הין יין לניסוך.

לקרבן מן הבקר: שלושה עשרונים סולת מעורבים בחצי הין שמן למנחה. חצי הין יין לניסוך.

כאשר סוג הקרבן יחייב הבאת מספר בעלי חיים, שני כבשים, שבעה פרים וכד', יהיה על המביא להכפיל בהתאם גם את המנחות והנסכים. כמו כן, מורה התורה כי יש להשוות בין הגרים לבין העם בענין הבאת הקרבנות.

תרומת הפרשת חלה

כמו כן יהיה עליהם להפריש תרומה לה' הנקראת 'חלה' מכל ראשית עיסת בצק.

בקרו אותנו באתר

המחודש www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

נתינת כח לעשות את העולם כלי לאלוקות

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

יש לשאוב כוחות מהעתים בהם עוסקים בתורה, עבור העתים בהם עוסקים בעבודה בענינים הגשמיים.

שילוח המרגלים בימינו

...בפרשת השבוע מסופר אודות שילוח המרגלים, ומכיון שהתורה (לשון הוראה) היא נצחית, הרי שישנו ענין שילוח המרגלים גם עתה.

כלומר: נוסף לכך שגם עתה ישנן **התוצאות** של שילוח המרגלים,

[– כי, במעשה המרגלים התחיל ענין הגזירה שמשם רבנו לא יכנס לארץ ישראל (אף כי רק ב'מי מריבה' בא הדבר לידי פועל, על כל פנים תחילת הענין נעוצה במעשה המרגלים). והרי מצד זה שהכניסה לארץ ישראל לא היתה על ידי משה, אלא על ידי יהושע – נעשה נתינת מקום לענין הגלות.

והענין בזה, דהנה, אמרו רז"ל "פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה". והחילוק ביניהם, שחמה אין בה שינויים, מה שאין כן לבנה יש בה שינויים, שלפעמים היא במילואה ולפעמים היא בתכלית ההעלם. ולכן, כיון שהכניסה לארץ היתה על ידי יהושע, "פני לבנה" שיש בה שינויים, היה בזה נתינת מקום לגלות. מה שאין כן אילו היתה הכניסה לארץ על ידי משה, "פני חמה" שאין בה שינויים, לא היה כלל מקום לענין הגלות [–

הנה לא רק שישנן גם עתה התוצאות של מעשה המרגלים (כללות ענין הגלות), אלא גם **ענין מעשה המרגלים עצמו** הוא – ככל עניני התורה – ענין נצחי.

ב' אופנים בעבודה

ויובן על פי המבואר ב'לקוטי תורה' (ספר מאמרי אדמו"ר הזקן המבארים פרשת השבוע בפנימיות) בענין החילוק בין שילוח המרגלים של משה, שהיה שלא כדבעי (שלא כראוי), לשילוח המרגלים של יהושע, שהיה לתועלת.

ותוכן הענין בקצרה – ישנם ב' אופני עבודה: (א) עבודה השייכת לכל אדם, וזהו ענין שילוח המרגלים על ידי יהושע, (ב) עבודה השייכת רק ליחידי סגולה אשר הם בבחינת משה. עבודה זו אינה שווה לכל נפש, שלכן, כאשר יצאו המרגלים של משה לשליחותם לתור את הארץ, הנה כשהיו בריחוק מקום ממשה רבנו – לא היה ביכולתם לפעול עבודה זו.

סביבת הצדיק מרוממת

ועל פי זה יובן מה שאמרו רז"ל בנוגע למרגלים "אותה שעה כשרים היו" – שלכאורה אינו מובן: כיון שבהיותם במדבר "כשרים היו", הרי בבואם לארץ ישראל היו צריכים להתעלות במדריגה, ואיך יתכן שנעשה להיפך? אך הענין הוא – שבהיותם בסמיכות למשה, היו בביטול, ולא היו מציאות לעצמם (שהרי תלמיד אצל רבו אינו מציאות כלל, שלכן ישנו הדין שאסור לתלמיד להורות הלכה בפני רבו כו'), ולכן "אותה שעה כשרים היו"; אבל כאשר הלכו למקום אחר – הרי כיון שנתרחקו

בענינים גשמיים, חרישה וזריעה וכו'.

ובדוגמת הנתינת כח מהמדבר (מתן התורה) לארץ ישראל (חרישה וזריעה וכו'), יש לקחת כח מהזמן שעוסקים בתורה לזמן שבו עוסקים בעבודה בענינים הגשמיים.

חופשה לשם שמים

אפילו לדעת אלו האומרים שימי הקיץ הם ימי חופש, הרי גם ימים אלו הם ענין של עבודה, כמו שכתוב **"בכל דרכיך דעהו"**. אלא שהעבודה בימי החופש היא באופן של חיזוק בריאות הגוף, כדי לעשות את הגשמי כלי לאלקות, שהרי גם עמו צריכים לעבוד את ה'. כתורת הבעל שם טוב על הפסוק **"כי תראה חמור גו' עזב תעזב עמו"** – **"כי תראה חמור"** – כאשר תסתכל בעיון בחומר שלך שהוא הגוף, אזי תראה – **"שונאך"**, שהוא שונא את הנשמה המתגעגעת לאלקות ורוחניות, אלא שמכל מקום אל לך לשוברו, כי אם לזכנו ולחזקו לעבודת הבורא. ועל זה יש צורך בנתינת כח – י-ה יושיעך מעצת אלו התועים וחושבים שהעולם הוא אכן מציאות, ועד שמזה באים לידי טעות ש"כביכול אפילו בעל הבית אינו יכול להוציא כליו משם". צריכים אפוא להיזהר מטעות זו, ולדעת שהעולם אינו מציאות לעצמו, וגם את הגשמיות צריכים לעשות כלי לאלקות.

(מעובד מהתוועדות שבת קודש פרשת שלח,

כ"ג סיון, ה'תש"כ. 'תורת מנחם' כרך כח)

ממשה ונתגלתה המציאות שלהם, אזי נעשה מצב בלתי רצוי כו'.

נתינת כח מיוחדת

וזהו גם הטעם שמשה התפלל על יהושע: **"י-ה יושיעך מעצת מרגלים"**: ענינו של יהושע (**"פני לבנה"**) – שקיבל ממשה (**"פני חמה"**), ובאופן ש"לא ימיש מתוך האוהל". כך, שבהיותו אצל משה לא היה מציאות כלל, וכמו אור הכלול במאור, שעם היותו בתוקף יותר, הרי אינו מציאות כלל; אבל כאשר הלך בריחוק מקום ממשה, אזי הוצרך לתפלה ונתינת כח מיוחדת.

וזהו ההוראה לכל אחד – שמבלי הבט על גודל מעלתו עד לתכלית העילוי, הנה כאשר יוצא מד' אמותיו של רבו, זקוק הוא לנתינת כח מיוחדת.

קיץ בריא ושמח

עומדים אנו עתה בסמיכות לימי הקיץ, וכפי הנהוג, הנה בזמנים אלו ממעטים בלימוד התורה כו', ועוסקים יותר בענינים הגשמיים דבריאות הגוף וכו'. ולכן, צריכים לקחת כח מהזמן שלפני זה כדי שזמן הקיץ יהיה כדבעי (כראוי).

החילוק בין ב' הזמנים הוא בדוגמת החילוק שבין המדבר לארץ ישראל:

במדבר – ניתנה התורה, וכמובא בגמרא **"כיון שעשה אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל, תורה ניתנה לו במתנה"**; מה שאין כן ארץ ישראל שנתחלקה ל"ב שבטים, ואינה מקום הפקר, ושם התחילה העבודה

חסידות על הפרשה שלח

השליחות להאיר את ה'חוץ' פרשת שלח

ההוראה משם פרשתנו:

"שלח" הוא מלשון שליחות. כלומר, שולחים את האדם מד' אמותיו אל מקום שחוץ ממנו, חוץ מד' אמותיו הרוחניות, כדי לעשות שם 'ארץ ישראל', כפתגמו הידוע של הרבי ה'צמח צדק': "עשה כאן (בחוץ לארץ) ארץ ישראל". הווי אומר: יש לצאת ל'מקום רחוק' מיהדות ומהתורה, ולהביא לשם נר מצוה ותורה אור.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת שלח ה'תשמ"ו)

מעלת עבודת התחתון בכוחות עצמו ויהס כלב את העם (יג,ל)

דוקא כלב, ולא יהושע, הצליח להשתיק את כל העם, כולל את המרגלים.

טעם הדבר: כלב ניצל מעצת המרגלים על ידי תפילתו שלו, היינו בדרך "העלאה מלמטה למעלה", ואילו יהושע ניצל על ידי תפילת משה, בדרך "המשכה מלמעלה למטה". משום כך דוקא כלב פעל את ההתבטלות וההתעלות של המטה ביותר (המרגלים),

שכן דוקא על ידי 'העלאה' אפשר לחדור גם אל המטה מטה ביותר.

(ליקוטי-שיחות, כרך ח, עמ' 90)

תכלית הכוונה – זיכור הארציות טובה הארץ מאוד מאוד. אם חפץ בנו ה' והביא אותנו אל הארץ הזאת (יד,ז-ח)

המרגלים לא רצו לעזוב את המדבר משום ששם היו משוחררים מטרדות העולם והיו יכולים להתמסר ללימוד התורה, ואילו בארץ ישראל יצטרכו לעסוק בחרישה וזריעה. גישתם היתה כגישתם של רשב"י ובנו בצאתם מהמערה בפעם הראשונה (ברכות, לה): "אפשר אדם חורש כו', וזורע כו', תורה מה תהא עליה?".

על כך ענו יהושע וכלב:

"טובה הארץ מאד מאד" – דוקא על ידי הכניסה לארץ וההתעסקות בעבודת הבירורים בקיום מצוות מעשיות, זוכים לגילוי אור נעלה, באופן של פעמיים "מאד".

"אם חפץ בנו ה'" – כך הוא חפצו ורצונו של הקב"ה, שבני ישראל ייכנסו לארץ ישראל, ויש לקיים ציווי זה בקבלת עול פשוטה, בלי שום טענה ומענה.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת שלח תשמ"ו)

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!

4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

שבת שלום!!!

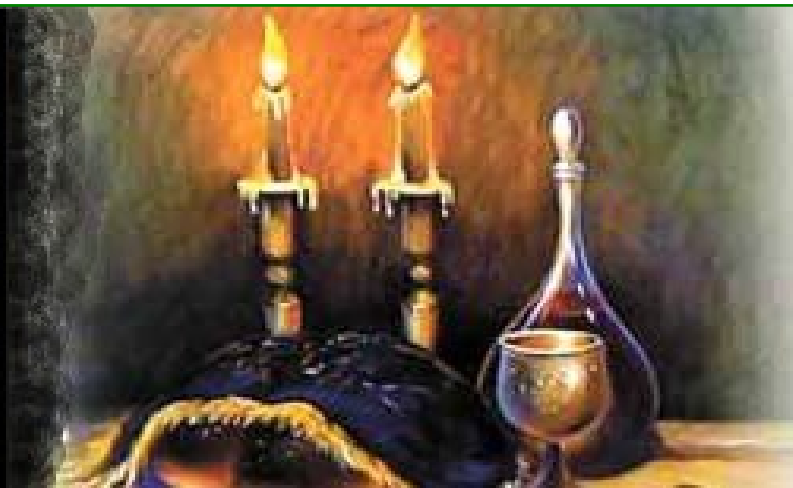
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

Tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:28	19:10	י-ם
20:30	19:25	ת"א
20:32	19:18	חיפה
20:29	19:26	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון